

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637710432/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

gjorde Undskyldning derfor: »Ser De,« sagde hun, »jeg bestemt mig til at blive her, omtrent som jeg gik og stod. Idag skal de sende mig noget Tøj hjemmefra, og jeg faar formodentlig et Tilhold om at rejse hjem, men det bryder jeg mig ikke en Smule om. Han kan ikke blive passet ordentlig af den skikkelige gamle Tosse eller af en Vaagekone, og hvad bryder jeg mig nu om, hvad Folk siger om mig.«

Han saac ind ad Døren til Soveværelset. Sandberg laa i en Døs og kjendte ham ikke. Han indrømmede, at det saae betænkeligt ud.

Og betænkeligt blev det virkelig ogsaa, en heftig og farlig Sygdom, og Faren stod paa i Uger.

Stephan hørte jævnlig derop. Kamilla var bleven paa sin Post til Trods for alle Forestillinger. Hun var meget medtagen, men Lægen gav hende det mest glimrende Vidnesbyrd for, hvad hun havde udrettet som Sygeplejerske. Stephan begyndte at tilgive hende, at hun var saa robust og traadte saa fast i Gulvet, naar han saae, hvor let og lydløst og velgjørende hun kunde bevæge sig i Sygestuen.

Saa kom endelig en Dag, da hun kunde meddele, at Lægen havde erklæret, at Faren nu kunde betragtes som overstaaet.

Da hun fortalte det, var hendes Stemme dog mindre rolig, end den ellers plejede at være, enten hun saa talte om den Mulighed, at han kunde leve, eller om, at han vilde dø.

Stephan fik Lov til at gaa ind og se til ham. Hun satte sig ned paa Kanten af Sengen og tog den Syges Haand og sagde med en fornøjet Latter, men med Taarer i Øjnene: »Se saa, saa vidt kom vi. Nu tænker jeg ogsaa, han er færdig med at sukke efter Paula.«

Sandberg smilede og trykkede hendes Haand. »Jeg har nok Egget og fantaseret om hende,« føjede han ganske rolig forklarende til.

»Det var hans Ungdoms Flamme,« bemærkede Kamilla ogsaa paa den naturligste Maade af Verden, »saa det vilde ikke være Noget at være jaloux over. Jeg er saa sikker paa ham nu, og det kunde da aldrig falde noget fornuftigt Menneske ind at være jaloux paa Fantasier og Drømmebilleder og den Slags Ting.«